

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 790/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. októbra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ITALINOX Slovakia, s. r. o., Ulica svornosti 100, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 13/2015 z 20. augusta 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ITALINOX Slovakia, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 16. novembra 2015 a poštou 23. novembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ITALINOX Slovakia, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia

základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 13/2015 z 20. augusta 2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. novembra 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v postavení žalobkyne v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 12 Cbs 14/2003 domáhala v zmysle § 11 ods. 1 druhej vety zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) vrátenia 50 % zaplatených súdnych poplatkov, keďže konanie sa ukončilo schválením súdneho zmierného rozhodnutia po začatí pojednávania vo veci samej.

Uznesením krajského súdu č. k. 12 Cbs 14/2003-225 z 23. septembra 2014 bol návrh sťažovateľky na vrátenie 50 % zaplatených súdnych poplatkov zamietnutý. Následným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 13/2015 z 20. augusta 2015 bolo uznesenie krajského súdu potvrdené.

Podľa názoru sťažovateľky uvedenými právoplatnými uzneseniami došlo k porušeniu jej označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu. Jediným dôvodom zamietavého verdiktu krajského súdu, s ktorým sa stotožnil aj najvyšší súd, bola skutočnosť, že sťažovateľka požiadala o vrátenie súdneho poplatku až po uplynutí troch rokov od jeho zaplatenia.

V uvedenej súvislosti poukazuje sťažovateľka na to, že na základe jej sťažnosti podanej 30. apríla 2013 ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 448/2013 z 12. decembra 2013 konštatoval porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd svojou nečinnosťou evidentne zapríčinil, že súdne

konanie trvalo neprimerane dlho, a to takmer jedenásť rokov. Ak by konal bez priet'ahov, k ukončeniu súdneho sporu mohlo dôjsť v nepomerne kratšej dobe, eventuálne aj pred uplynutím troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom bol poplatok zaplatený.

Sťažovateľka v návrhu na vrátenie súdneho poplatku poukázala na precedentné rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obo 33/2000 z 1. marca 2001 (uverejnené v publikácii Zo súdnej praxe č. 2/2001), ktoré sa analogicky vzťahuje na legislatívny stav § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch pred jeho novelizáciou zákonom č. 621/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „novela“), ktorou bola doplnená časť vety za bodkočiarkou.

Podľa sťažovateľky napriek uvedenému záveru, ktorý je podporený logickými argumentmi, všeobecné súdy flagrantne ignorovali existujúci analogický vzťah medzi vrátením súdneho poplatku z dôvodu späťvzatia návrhu na začatie konania podľa § 11 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch (v znení účinnom do 31. decembra 2005) a vrátením súdneho poplatku z dôvodu schválenia súdneho zmieru podľa § 11 ods. 7 zákona o súdnych poplatkoch. Pritom ide o obsahovo obdobné právne inštitúty, ktorých účelom je vrátenie zaplateného súdneho poplatku po alternatívnom skončení súdneho konania. Sťažovateľka je presvedčená, že krajský súd založil uznesenie o zamietnutí návrhu na vrátenie súdneho poplatku na prísne formalistickom výklade. Aprobval ho následne aj najvyšší súd, keď iba zjednodušene konštatoval, že z ustanovení § 11 ods. 3 a 7, ako aj § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch je zrejmé, že sťažovateľkou uvádzaný analogický vzťah nie je možné aplikovať.

Sťažovateľka zdôrazňuje, že legislatívny stav dotknutého ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch bol v čase rozhodovania najvyššieho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Obo 33/2000 v relevantnej časti totožný so súčasným právnym stavom, ktorý sa vzťahuje na vrátenie súdnych poplatkov pri skončení konania súdnym zmirom. Toto ustanovenie účinné do 31. decembra 2005 (teda pred novelou) taktiež *expressis verbis* neumožňovalo vrátenie súdnych poplatkov pri späťvzatí návrhu, čo však najvyšší súd v uvedom

precedentnom rozhodnutí interpretačne preklenul na základe kritérií, ktoré treba v súčasnosti aplikovať aj na procesnú situáciu, ktorá nastala v tomto konaní. Neexistuje totiž žiaden relevantný právny dôvod, pre ktorý by sa uvedené rozhodnutie nemalo analogicky vzťahovať aj na vrátenie súdnych poplatkov v prípade schválenia súdneho zmieru.

Sťažovateľka ďalej poukázala na to, že zákonodarca prejavil v ustanoveniach § 99 ods. 1 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nesporný záujem na zmierlivom ukončení konania. Je prioritnou úlohou súdu, aby vhodným spôsobom vyvinul iniciatívu smerujúcu k uzavretiu súdneho zmieru a zdôraznil výhody takéhoto usporiadania vzájomných vzťahov. Vrátenie súdneho poplatku pri uzavretí súdneho zmieru zvyrazňuje tento záujem zákonodarcu tým, že motivuje účastníkov konania k zmierlivému riešeniu sporu.

Podľa sťažovateľky bolo nesprávne aplikované ustanovenie § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, lebo sa nezohľadnil zmysel a účel inštitútu vrátenia súdneho poplatku podľa § 11 ods. 7 zákona o súdnych poplatkoch. Najvyšší súd v tejto súvislosti tvrdí, že vzhľadom na prieťahy v konaní je správne a spravodlivé počítat lehotu podľa § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch od roku 2010, a preto k uplynutiu lehoty došlo koncom roku 2013. Je to tak pre prieťahy v konaní zo strany krajského súdu. Pritom najvyšší súd zároveň uznáva aj to, že k prieťahom došlo opätovne aj od mája 2010 do júla 2013, ako to vyplýva z nálezu ústavného súdu, avšak za túto nečinnosť bola sťažovateľka odškodnená finančným zadosťúčením vo výške 8 000 €.

Podľa názoru sťažovateľky napriek tomu, že ústavným súdom konštatované porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa týka aj obdobia rokov 2010 - 2013, najvyšší súd bez zjavného dôvodu rozhodol, že lehotu na vrátenie súdneho poplatku bude počítat od roku 2010. Tento názor odôvodnil absurdným argumentom o priznaní finančného zadosťúčinenia sťažovateľke. Pritom toto zadosťúčinenie nie je náhradou za uplatnené finančné plnenie alebo za spôsobenú škodu, pretože je náhradou nemajetkovej ujmy.

Sťažovateľka napokon poukázala na to, že nárok na vrátenie súdneho poplatku mohol z povahy veci vzniknúť až po schválení súdneho zmiernu, preto lehota podľa § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch začína plynúť od účinnosti procesného úkonu týkajúceho sa schválenia súdneho zmiernu a odvtedy vzniká poplatníkovi podľa § 11 ods. 7 zákona o súdnych poplatkoch nárok na vrátenie súdneho poplatku. Dovtedy bol súdny poplatok zaplatený dôvodne. Aj keď najvyšší súd čiastočne revidoval názor krajského súdu, jeho stanovisko naďalej vedie k absurdnému záveru, že nárok na vrátenie zaplateného súdneho poplatku zanikol skôr, ako nastala rozhodujúca právna skutočnosť pre jeho vznik, t. j. schválenie súdneho zmiernu. Práve preto nárok na vrátenie kráteného súdneho poplatku nemôže byť v tomto prípade limitovaný uplynutím troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom bol zaplatený, resp. v súlade s prezentovaným názorom najvyššieho súdu do troch rokov počítaných od konca roka 2010.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.8.2015, sp. zn. 5Obo/13/2015, ktorým potvrdil uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.9.2014, č. k. 12Cbs/14/2003-225 porušené boli.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.8.2015, sp. zn. 5Obo/13/2015 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do pätnástich dní od právoplatnosti nálezů.“

II.

Z uznesenia najvyššieho súdu č. k. 5 Obo 13/2015-241 z 20. augusta 2015 vyplýva, že ním bolo potvrdené uznesenie krajského súdu č. k. 12 Cbs 14/2003-225 z 23. septembra 2014.

Podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľkou uvádzaný analogický vzťah medzi vrátením súdneho poplatku pre späťvzatie návrhu na začatie konania podľa § 11 ods. 3 a vrátením súdneho poplatku v dôsledku schválenia súdneho zmieru podľa § 11 ods. 7 zákona o súdnych poplatkoch nie je možné aplikovať.

Pokiaľ sťažovateľka v podanom odvolaní poukazuje na znenie § 11 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 31. decembra 2005, tak treba uviesť, že sa týka iba prípadov, v ktorých bolo konanie zastavené, podanie bolo odmietnuté, alebo návrh, odvolanie, resp. dovolanie boli vzaté späť pred prvým pojednávaním. V danom prípade sťažovateľka podala návrh na schválenie zmieru, pričom krajský súd následne uzavretý zmier aj schválil. Išlo preto o rozdielnu situáciu, než aká sa uvádza v ustanovení, na ktoré sa sťažovateľka odvoláva. Navyše návrh na uzavretie zmieru nebol podaný pred prvým pojednávaním.

V ustanovení § 11 zákona o súdnych poplatkoch sú upravené jednotlivé prípady vrátenia súdnych poplatkov, ako aj podmienky vrátenia. Zo systematického zaradenia je zrejmé, že § 13 zákona o súdnych poplatkoch sa vzťahuje na všetky prípady konania o vrátenie súdnych poplatkov, ktoré sú upravené v ustanovení § 11, okrem prípadu, ak navrhovateľ vzal návrh na začatie konanie, odvolanie alebo dovolanie späť pred prvým pojednávaním. Zo znenia ustanovenia § 13 zákona o súdnych poplatkoch teda vyplýva, že pri skončení konania schválením súdneho zmieru môže súd rozhodnúť o vrátení súdneho poplatku do troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom bol tento poplatok zaplatený.

Najvyšší súd považuje za dôležité uviesť, že názor krajského súdu, ktorý postupoval striktne podľa zákona a lehotu podľa § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch počítal od roku 2003, v ktorom bol poplatok zaplatený (a teda lehota podľa neho uplynula koncom roka 2006), nezohľadňuje skutočnosť, že ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 448/2013 z 12. decembra 2013 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu

v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cbs 14/2003. Z obsahu spisu je zrejmé, že krajský súd po niekoľkoročnej nečinnosti začal opätovne konať v roku 2010. Najvyšší súd je preto toho názoru, že je správne a spravodlivé počítať lehotu podľa § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch od roku 2010, čo znamená, že k uplynutiu lehoty došlo koncom roku 2013. Keďže sťažovateľka podala návrh na schválenie zmieru na poštovú prepravu 28. apríla 2014 a návrh bol doručený krajskému súdu 30. apríla 2014, bol podaný po lehote, a preto krajský súd v konečnom dôsledku rozhodol správne, keď návrh na vrátenie 50 % súdneho poplatku zamietol. K tomu ešte najvyšší súd dodáva, že aj keď krajský súd opätovne od mája 2010 do júla 2013 nekonal, čo uviedol aj ústavný súd v spomínanom náleze, sťažovateľka bola aj za túto nečinnosť odškodnená, keď jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie vo výške 8 000 € tak v dôsledku porušenia jej práv nečinnosťou krajského súdu v rokoch 2005 - 2010, ako aj jeho nečinnosťou v rokoch 2010 - 2013.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľka je presvedčená, že prichádzalo do úvahy posúdiť jej žiadosť o vrátenie súdneho poplatku analogicky, ako to urobil najvyšší súd vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Obo 33/2000. Toto rozhodnutie považuje za precedентné a smerodajné aj pre daný prípad, pretože nevidí rozdiel pri posudzovaní otázky plynutia trojročnej lehoty na vrátenie súdneho poplatku v prípade späťvzatia návrhu pred prvým pojednávaním a v prípade schválenia zmiery. V oboch prípadoch podľa nej platí, že nárok na vrátenie súdneho poplatku nemôže byť prekludovaný skôr, než vznikne, teda skôr ako dôjde k späťvzatiu návrhu, resp. k schváleniu uzavretého zmiery.

Najvyšší súd je naproti tomu toho presvedčenia, že za súčasnej právnej úpravy je medzi oboma situáciami zásadný rozdiel, pretože ustanovenie § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch z trojročnej lehoty výslovne vyníma len prípad vrátenia súdneho poplatku z dôvodu späťvzatia návrhu pred prvým pojednávaním, nie však už prípad vrátenia súdneho poplatku z dôvodu schválenia súdneho zmiery.

Podľa názoru ústavného súdu sa uznesenie najvyššieho súdu javí ako ústavne konformné a pri náležitom vyhodnotení rozhodujúcich skutočností ho nemožno považovať za arbitrárne či za zjavne neodôvodnené.

Sťažovateľka vychádza z tej základnej tézy, že úmyslom zákonodarcu bolo motivovať účastníkov občianskeho súdneho konania, aby sporné prípady riešili zmiernom. Na účely dosiahnutia tohto cieľa umožnil vrátenie 50 % súdneho poplatku v prípade schválenia zmiery. Uvedená úvaha vedie sťažovateľku k záveru, že v každom prípade schválenia súdneho zmiery vzniká nárok na čiastočné vrátenie súdneho poplatku, a to bez ohľadu na to, či k schváleniu zmiery dôjde v lehote troch rokov od skončenia roku, v ktorom bol súdny poplatok zaplatený, alebo dôjde k tomu až neskôr.

Ústavný súd je toho názoru, že uvedený výklad sťažovateľky nie je jediným možným výkladom danej otázky.

Existujúce znenie § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch sa totiž rovnako dobre dá chápať aj tak, že nárok na čiastočné vrátenie súdneho poplatku v prípade schválenia zmiery vzniká iba vtedy, ak k schváleniu zmiery a k rozhodnutiu o vrátení súdneho poplatku dôjde pred uplynutím troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom bol súdny poplatok zaplatený. Inými slovami, doslovné znenie tohto ustanovenia znamená, že štát honoruje konštruktívne správanie účastníkov konania spočívajúce v uzavretí zmiery iba za predpokladu, že k tomu dôjde v trojročnej lehote. Po uplynutí tejto lehoty k poplatkovej úľave už nedochádza.

Oba možné výklady sa javia z pohľadu ústavného súdu ako ústavne konformné, udržateľné a legitímne.

V tejto súvislosti možno poukázať aj na to, že znenie § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch v zmysle novely evidentne rozdielne posudzuje vrátenie súdneho poplatku v prípade späťvzatia návrhu pred prvým pojednávaním a v prípade schválenia zmiery. Kým prípad vrátenia súdneho poplatku z dôvodu späťvzatia návrhu pred prvým pojednávaním výslovne vyníma spod prekluzívnych účinkov ustanovenia § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, v prípade vrátenia časti súdneho poplatku pri schválení zmiery tak nerobí. Je možné preto uvažovať aj tak (zhodne s najvyšším súdom), že ak by chcel zákonodarca prekluzívne účinky vylúčiť aj v prípade nároku na čiastočné vrátenie súdneho poplatku pri schválení zmiery, výslovne by to uviedol (rovnako ako v prípade späťvzatia návrhu pred prvým pojednávaním).

Práve uvedená úvaha umožňuje posúdiť rozhodujúcu otázku v tejto veci odlišne od právneho názoru, ktorý zaujal najvyšší súd v súvislosti s počítaním prekluzívnej lehoty pri vrátení súdneho poplatku z dôvodu späťvzatia návrhu na začatie konania pred prvým pojednávaním. Možno totiž vychádzať z toho, že bolo zámerom zákonodarcu stanoviť novelou odlišný právny režim preklúzie nároku na vrátenie súdneho poplatku v prípade späťvzatia návrhu pred prvým pojednávaním a v prípade schválenia zmiery. Novela totiž z časového hľadiska nasleduje po vyslovenom stanovisku najvyššieho súdu a kým preklúziu nároku na vrátenie súdneho poplatku v prípade späťvzatia návrhu pred prvým pojednávaním

posúdila v intenciách stanoviska najvyššieho súdu, čo sa týka preklúzie nároku na vrátenie súdneho poplatku v prípade schválenia zmieru, zaujala odlišné stanovisko.

Napokon je potrebné uviesť, že podľa názoru ústavného súdu nemožno súhlasiť so sťažovateľkou ani v tom, že by zbytočné prietahy v konaní vedenom krajským súdom (konštatované nálezom ústavného súdu) mali viesť k takému počítaniu lehoty podľa ustanovenia § 13 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého by táto mala začať plynúť až od skončenia prietahov v roku 2013. Rovnako nemožno súhlasiť ani so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého vzhľadom na prvú časť prietahov, ktorá sa skončila v roku 2010, by mala prekluzívna lehota plynúť od roku 2010 a skončiť v roku 2013.

Z pohľadu ústavného súdu treba v uvedenej súvislosti zdôrazniť, že možnosť uzavretia súdneho zmieru v zásadnej rovine spravidla s rýchlosťou konania nesúvisí. Inými slovami, účastníci konania môžu uzavrieť zmier kedykoľvek počas súdneho konania, teda aj v tej jeho fáze, keď súd koná s prietahmi. Sťažovateľka v podanej sťažnosti nijako konkrétne, resp. na základe konkrétnych faktov netvrdí (ba ani len nenaznačuje), že by prietahy v konaní mali spôsobiť, že k uzavretiu zmieru došlo neskoršie, resp. že k nemu mohlo dôjsť už skôr, keby krajský súd konal bez prietahov.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2016